Охріме, дядечку! будь ласкав, схаменись:
Ти чоловік і з хлібом, і з волами,
І грошики у тебе завелись —
Який тебе лихий ізніс
І побратав з панами?
Покинь їх, хай їм цур! і з ними не водись.
А то коли к тобі ні заверну у хату —
Ти з благородієм сидиш запанібрата,
І чарка катержна гуляє по столі.
Чи то в село лихий примчить якого
Паничика, мовляють, судового —
Та сарана живе на твоєму добрі.
Або і возний сам, червоний, ніби квітка,
Деньків по п’ятеро кружляє у тебе;
А коней-калічі повнісінька повітка
Твоє сінце скубе.
Тим часом хліб давно у полі половіє;
Його і птиця б’є, і вітер марно сіє;
А дядько мій ґуля!
З письменними по чарці да по парці,
Останній шаг витрушує шинкарці.
Рівняться з ними нам сам Бог не позволя:
То, сказано, — пани, щоб день у день гуляли,
А ми, неграмотні, щоб хліба заробляли.
Охріме! не зробись сміховищем села,
Покинь, кажу, панів, водиться з ними годі!
Ось слухай. У мене недавно на городі
Червона Рожа зацвіла,
І треба ж, на біду, край неї Хміль пустився!
Іспершу гарно страх з сусідкою він жив.
Дивлюсь, аж приятель за гілку зачепився,
А трохи згодом глядь — всю Рожу оповив.
І бідная вона змарніла,
Поблідла, далі пожовтіла;
А проклятущий Хміль, як рута, зеленів.